

Bestemmelse, der er givet i § 4. — Endelig har jeg under Nr. 24 stillet det Forslag, at hele § 4 skal udgaae. Jeg har ved Sagens første Behandling udtalt mig udførlig derom og troer derfor ikke nu at behøve at spille mange Ord paa dette Endringsforslag. Sagen er den, at § 4 medfører et Brud paa den Udvikling af vore Fæsteforhold, som man hidtil har fulgt. Man har hidtil stadig fulgt den Vej, og Lovforslaget følger den samme Vej, at man respecterer de bestaaende Forhold; man siger kun, at der, naar Leilighed indtræder, og der ikke er contraheret om noget Salg iforveien, skal finde tungent Salg Sted, men man lader forøvrigt alle Contracter staae, saaledes som de staae. § 4 gjør i denne Henseende en Undtagelse, idet den tilintetgjør de Bestemmelser, der hidtil have været gjældende ligeoverfor de bestaaende Contracter. Loven af 19de Februar, 1861 er gaaet lige den modsatte Vej, den har udtrykkelig vedtaget, at alle Bestemmelser, der ere indførte i den, kun gjælde for de Contracter, der ere sluttede efter dens Tilblivelse, men den har ikke søgt at overføre dem paa noget af de ældre Forhold. Det er navnlig dette, jeg har imod § 4, at den fører os over paa et andet Standpunkt med Hensyn til Behandlingen af den hele Sag. Forslaget under Nr. 24 vil iøvrigt naturligvis ikke særligt komme til Afstemning; det vil blive afgjort ved Afstemningen over § 4. — Det Endringsforslag, jeg har stillet under Nr. 31 til § 6, henholder og slutter sig jo til Forslagene under Nr. 5 og 10, idet der naturligvis, naar Jorddroten har kjøbt Gaarden, bliver at udbetale den for omtalte Dvotapart til Statskassen, men jeg har troet det rigtigt at komme med et Forslag, som jeg har ført igjennem i alle de Endringsforslag, jeg har stillet, og som jeg vilde anfæe det for at være meget nyttigt at faae gennemført i hele Loven, nemlig at ikke den hele Dvotapart, der bliver indbetalt i Statskassen, igjen bliver udbetalt til Fæsterens Efterladte, men kun en Deel deraf, og jeg har meent, der at vælge det Rigtige ved at fra- drage en saa stor Dvotapart, at den svarer til Tallet af de Gaarde, der ifølge Loven af 19de Februar 1861 kunne inddrages af Jord-

droten som frie for ethvert som helst Baand. Der vil ved denne Bestemmelse utvivlsomt i selve Loven komme en Udtalelse — om ogsaa kun indirecete —, der paa den stærkeste Maade antyder, at man ikke anerkjender nogen som helst Eiendomsret, idet Staten, naar dette Forslag vedtages, ikke udbetaler den hele Dvotapart, som er betalt til Statskassen, igjen til de Paagjældende, men kun en Deel deraf, medens den anden Deel kommer dem til gode, der ifølge Lovgivningens egne Bestemmelser ere bragte i den Stilling, at de slet ingen Godtgjørelse faae. Det er en Anomali, Lovgivningen her engang har tilveiebragt, og som man paa denne Maade kunde finde en passende Udvei til at faae afhjulpen. Det er den samme Tanke, der gaaer igjennem Forslaget under Nr. 34. En fyldigere Udvikling af denne Tanke findes i Endringsforslaget under Nr. 37, ogsaa til § 6, hvor der siges, at „det Beløb, som saaledes bliver indestaende i Statskassen, derved at en Tiendebedel af de indbetalte Dvotaparter holdes tilbage, anvendes til rentefrie Ublaar til de Efterladte paa de Tiendegaarde, som i Genhold til Lov om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen af 19de Febr. 1861 § 2 udtages til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord, til Hjælp til derved at komme i Besiddelse af Jordbrug, saafremt der ikke er sørget for dem paa anden Maade af den paagjældende Jorddrot“. Det er Hensigten med Tilbageholdelsen af disse Tiendebede af de i Statskassen indskudte Summer, at de skulle føres de Familier til gode, der blive gjorte hjemløse ved Indtagelsen af den Tiendegaard i Genhold til Loven af 19de Februar 1861. Her til slutter sig Endringsforslaget under Nr. 46, som jeg iøvrigt maa gjøre en Undskyldning for, fordi det er blevet affattet saa uheldigt, at det neppe er brugbart i den Skikkelse, hvori det for Diebliffet er. Dette beklager jeg saameget mere, som der i dette Endringsforslag iøvrigt indholdes en bestemt Principudtalelse, nemlig den, at hvor der ikke er nogen Efterladt, der skal hele Kjøbesummen tilfalde Jorddroten. Dette forekommer mig at være en saa naturlig Ting, at enhver Bestemmelse, der gaaer i en anden Retning, i mine Tanker er et Indgreb i den